

▮ Berta Ádám

Gumicsere

Reggel tíz felé állt meg a Csalogány utcai szerviz előtt, négy nappal korábban jelentkezett be. A hangfalból üvöltött a Mastodon. A fekete Honda kereke eltaposott egy szürkés hóbuckát, a kocsi oldala maximum egy métert hagyott a műhelyajtóig. A szerelő segítette kirámolni a csomagtartóból a téli abroncsokat, egy kollégája pedig előkészítette a nagy, valaha pirosra festett, keresztforma kulcsot és két guruló, apró, ügyes emelőt. Botond autója előtt BMW X3-as parkolt, szintúgy csere, mellette jóvágású ötvenes szivar, szemre izraeli állampolgár telefonált, és közben egy alacsony huszonévesnek integetett kicsit odébb, aki talán a kisboltból érkezett vissza, kezében papírzacskó és kóla. Botondnak negyven perce volt a dologra, aztán indul fel a hegyre, ahol angolórát tart egy barátja édesanyjának. Rendszerint nem vállal angoltanítást, egy zenekar gitárosa és tanácsadói megbízásokra szakosodott, de a filmrajongó idős hölgygel folytatott kedélyes beszélgetéssorozatban öröme telik. Most újabb Hitchcock-DVD lapul a táskájában, megnézik az első jelenetet, aztán beszélgetnek róla.

A szerelő azt mondja, negyven perc bőven elég, biztos kész lesznek. Botond arra gondol, ez egy türelmi egység, ennyi idő alatt éppen jót lehet lazítani, kávé vagy tea, újság, esetleg dohányárú. Hosszan, jól aludt, derűs napja van, kedvvel pásztázza a havas tetőktől bevilágított, fehér eget, a távolabbi épületeket, a forgalmat, az elhaladó járókelőket. Az angolóra ennek megfelelően két egység; nem türelmi, hiszen a helyzet fesztelen és tartalmas, inkább gondolati időegység. Esetleg, ha Botond nagyon nem kipihent, akkor három, noha percben ilyenkor is ugyanolyan hosszú, csak az egyes ötletbokrok satnyábbak, a fiú hallgatagabb, kevésbé motivált, a csevegés felhajtására szánt lélegzet hamarabb kifulladás. Angol után könnyű ebéd, találkozó a dílerrel, aztán egy megbeszélés, fél négytől pedig fallabda — fut végig gondolatban aznapi programján Botond.

Ágikától, barátja csillogó szemű, rózsás arcú édesanyjától elköszönve a fiú hazafelé kanyarodik a Hondával, elégedetten próbálgatja a vadi új téli garnitúrát. A Kapy úton, lakásával szemközt parkol le, és egyenesen a kertkapu felé veszi az irányt. Tekintete a felhők fölé téved, nem lát semmi érdekeset, korom-

fekete madárjai vé alakja sem hasít az égboltba, mégsem néz a lába elé, és pont belelép a járda mellett felgyűlt vízbe. Bokáig átázik. Hangosan szortyog, majdnem elcsöppen a taknya, visszaszívja az orrluk középső traktusába, zsebkendőt nem tud elővenni, mert egyik keze kötött kesztyűben, s a kesztyű párját fogja, másik tenyerén pedig kulcskarikája, úgy ügyeskedik, hogy a bejárati ajtót nyitó biztonsági elzett fordul tollal előre. A lakásba érve ledobja a kulcsot, kilép a nedves cipőből. Lehámozza a zoknit, a fürdőszobai fűtőtestre teszi. Félig mezítlábasan caplat be a fotelhoz, leül, hátradől. Öt perc elteltével kifűzi a másik cipőt. Visszamegy a fürdőszobába. Ügyel, hogy a száraz zoknis lábával ne lépjen a nedves nyomokba. Leemeli a vizes, hideg pamutholmit a radiátorról, a mosdókagyló fölött csavarja, három csepp jön belőle, újra kiteríti száradni. Kisimítja. Már szárad mellette egy mosdókesztyű is, a fűtőtest fölött kevéssel kampó, ráakasztva Botond piros úszósapkája.

Szeret ejtőzni. Féloldalt dől a kanapéra, jólesően szuszogja ki a fölös levegőt, a puha párnákat babusgatásnak, a gravitáció által meglelt nyugvópontot végtelen luxusnak, a földi kényelem betetőzésének érzi. Úgy gondolja, ennél kellemesebb dolog nem is történhetne vele, és kiélvezi a semmittevés zamatát. Kötelességektől, teendőktől mentesen mosolyog rá az idő. Egész agykérge feszabadul a tudattól, hogy semmit nem muszáj csinálnia. Az élvezettől felnyög, nyújtózkodik, önkényeztetése teljében heverészik tovább. Hihetetlenül felfrissíti, hogy belső történéseire irányíthatja figyelmét. Jó ideje tudomásul vette: az önzés a mai ember életének szükséges velejárója, aki nem adózik ennek, komolyabban sérül, egzaltált stresszbeteg lesz. Pár perc agykiürítés után rendszerint a távkapcsolóért nyúl, és tévézni kezd, vagy zenét hallgat és olvas. Most viszont kellemes lustaság bisztergette tagjait és agytörzsét. Lehunyta szemét, és a fekete pléd alá csusszant. Rövid szenderegése közben álmot látott: egy befőliázott uborkát, érthetetlen módon nem a hűtő polcára, hanem a legfelső könyvespolcra téve. Álma azt súgta, az uborka elfogyasztásával máris késésben van, a zöldség egyik vége láthatólag megpuhult. Ébredés után tarka gondolatsor futott át rajta, de aztán visszatért az uborkához, s itt meg is állapodott.

Kislattogott a konyhába, és benézett a piros hűtőbe. Nem volt benn uborka.

Nem éhes, és ha nem az, pusztá beidegződésből újabban már nem szokott enni. Az órára néz, lassan indulnia kell, hogy időben odaérjen a Rózsakerthez cuccért. Ez a díler rendszerint csak keveset csúszik, Botond is úgy időzít, hogy legfeljebb tíz percet készen a megbeszélte találkozóról. Nagyon ásít, igazából az anyag sem hozza lázba, csak megszokásból rendelt egy zacskival, ha felhozna valami lányt a hétvégén, legyen mivel megkínálni. Eltűnődik, hogy a kokónál miért nem érvényesül benne ugyanaz a reflex, mint az enivalónál: csak akkor fogyasztja, ha valóban szükségét érzi. Tudja, ez a jövő útja, nemsokára olyan életszakaszba fog érni, hogy tényleg csakis azt teszi, amit akarata diktál, nem enged a sportszellemnek, nem adja be a derekát, csak mert tudja, mások is ugyanígy viselkednek. Sajnos még nem jött el az ideje, biggyeszt, így is éppen elegen tartanak fura figurának, hát még ha nem piál-

nék meg cuccoznék. Durva lenne folyton magyarázkodni emiatt. Felkapja a bőrdzsekijét és beleugrik egy sportcipőbe, aztán becsapja a lakásajtót. Hiába indul el időben, áll az egész Törökvezér út, narancssárga, villogó monstrum rekeszti el a forgalmat mindkét irányba, talán szippantós autó fordult keresztbe, a tizenegyes buszok is feltorlódtak. Mire kerülőúton megérkezik, negyed három is elmúlt. A dílerrel kettőre beszélte meg. Ez egyszer, talán életében először, Botond érkezett később a drótra. Pont egyszerre parkolt le a bevásárlóközpont kávézója előtt a rendőrkocsival. Most kezdtek összecsendülni az emberek, a hideg ellenére Botond nemcsak a torokban, a nyálkahártyáján, lelassuló pulzusán, hanem az orrában is érezte, hogy valami nincs rendben. A díler vérbe fagyva hevert a találkozó helyszínén, égnek meredő piros edzőcipője fura szögben vágott ketté egy hóbuckát a sarkával, elejtett napszemüvege a kávézó üvegfalának koccant, gyerekesen élénk színű, tarka sálja párhuzamos a járdával, latyakban ázik.

